

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	1Cdo/49/2024
Identifikačné číslo spisu:	1222200281
Dátum vydania rozhodnutia:	28.05.2025
Meno a priezvisko:	JUDr. Martin Vladík
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2025:1222200281.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu P. U., narodeného XX. U. XXXX, M. O. Y. XXX, zastúpeného Advokátska kancelária JUDr. Jakub Mandelík, s. r. o., Bratislava, Záhradnícka 51, IČO: 47 234 318, proti žalovanej Slovenskej kancelárii poisťovateľov, Bratislava, Bajkalská 19B, IČO: 36 062 235, zastúpenej KOOPERATIVA poisťovňa, a.s. Vienna Insurance Group, Bratislava, Štefanovičova 4, IČO: 00 585 441, o náhradu škody na zdraví, vedenom na Mestskom súde Bratislava IV (pôvodne na Okresnom súde Bratislava II) pod sp. zn. B2-54C/3/2022, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 16Co/144/2022 z 30. novembra 2023, takto

rozhodol:

Rozsudok Krajského súdu v Bratislave z 30. novembra 2023 sp. zn. 16Co/144/2022 vo výroku III. o trovách konania z r u š u j e a vec vracia odvolaciemu súdu na ďalšie konanie.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Bratislava II (ďalej aj „súd prvej inštancie“ alebo „okresný súd“) rozsudkom z 16. augusta 2022 č. k. 54C/3/2022-236 konanie v časti zaplatenia sumy 46.566 eur zastavil (I. výrok), vo zvyšku žalobu zamietol (II. výrok) a žalovanej proti žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 14,03 % s tým, že o výške náhrady trov konania rozhodne súd samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku (III. výrok).

2. Žalobca sa žalobou domáhal od žalovanej zaplatenia sumy 74.521 eur titulom základného bodového ohodnotenia sťaženia spoločenského uplatnenia, spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne od 19. 02. 2021 a navýšenie sťaženia spoločenského uplatnenia o 40 % vo výške 33.808,40 eura.

2.1. Súd prvej inštancie s poukazom na dispozitívny úkon žalobcu, spočívajúci v čiastočnom späťvzatí žaloby v časti 46.566 eur konanie v tejto časti zastavil a v zostávajúcej časti považoval žalobu za nedôvodnú. Konštatoval, že zostávajúca časť istiny vo výške 61.763,40 eura pozostáva zo sumy 27.955 eur, ktorá zodpovedá nepriznaným položkám bodového ohodnotenia uplatnených žalobcom a zo sumy 33.808,40 eur z titulu uplatneného nároku na mimoriadne zvýšenie sťaženia spoločenského uplatnenia. Súd prvej inštancie uviedol, že čo sa týka nepriznaných položiek základného bodového ohodnotenia, v tomto ohľade išlo o odbornú otázku, ktorú nevedel sám posúdiť, preto vychádzal z odborného vyjadrenia predloženého žalovanou, ktorej závery žalobca v konaní procesne relevantným spôsobom

nespochybnil a nevyvrátil. K nepriznanému mimoriadnemu zvýšeniu sťaženia spoločenského uplatnenia dôvodil, že počas celého konania, ani v písomných podaniach, ani pri výsluchu neboli uvedené také skutkové tvrdenia, ani produkované dôkazy, ktoré by nárok v tejto časti preukázali. Súd prvej inštancie skonštatoval, že nárok na mimoriadne zvýšenie náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia žalobca oprel o tie isté poškodenia, z ktorých vychádzal samotný nárok na náhradu škody na zdraví. Uzavrel, že v konaní neboli tvrdené ani preukázané žiadne okolnosti hodné mimoriadneho zreteľa a následky poškodenia zdravia žalobcu a ich dopad na jeho každodenný život boli dostatočne zohľadnené v základnom bodovom hodnotení sťaženia spoločenského uplatnenia.

2.2. O náhrade trov konania rozhodol súd prvej inštancie aplikujúc § 255 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku v znení neskorších predpisov (ďalej aj „CSP“) tak, že žalovanej proti žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 14,03 %. Dôvodil tým, že pokiaľ ide späťvzatie žalobcu v časti istiny vo výške 46.566 eur, došlo k nemu z dôvodu plnenia žalovanej počas konania, preto zastavenie konania v tejto časti zaviniť žalovanú. Úspechu žalobcu v časti sumy 46.566 eur zodpovedá rozsah 42,98 %, úspech žalovanej v zostávajúcej časti 61.763,40 eur predstavuje 57,01 %, preto zaviazal žalobcu na náhradu trov konania vo výške 14,03 %.

3. Krajský súd v Bratislave (ďalej aj „odvolací súd“) rozsudkom č. k. 16Co/144/2022-291 z 30. novembra 2023 rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom výroku, ktorým zamietol žalobu v časti o zaplatenie sumy 33.808,40 eura, úroku z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 27.955 eur od 19. 2. 2021 do 21. 2. 2021 a od 3. 3. 2021 do 4. 3. 2021, potvrdil (I. výrok), rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom výroku, ktorým zamietol žalobu vo zvyšnej časti zmenil tak, že žalovaná je povinná zaplatiť žalobcovi úrok z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 46.566 eur od 22. 2. 2021 do 3. 3. 2022, do troch dní od právoplatnosti rozsudku (II. výrok), a žalobcovi priznal proti žalovanej nárok na náhradu trov konania v rozsahu 24,98 % (III. výrok).

3.1. Odvolací súd v odôvodnení vo vzťahu k trovám konania uviedol, že právna úprava náhrady trov konania sa spravuje zásadou úspechu v konaní. Z porovnania predchádzajúcej a novej právnej úpravy vyplýva, že Civilný sporový poriadok už nemá ustanovenie obdobné úprave obsiahnutej § 142 ods. 3 OSP, ktoré sa uplatňovalo ako lex specialis vo vzťahu k úprave obsiahnutej v § 142 ods. 2 OSP. Z uvedeného vyplýva, že nepatrný úspech už Civilný sporový poriadok nepozná (a preto pri rozhodovaní o nároku na náhradu trov sa podľa Civilného sporového poriadku zohľadňuje každý neúspech). Ani nová právna úprava však nevyklučuje osobitný režim posudzovania úspechu v konaní a nárokov na náhradu trov v prípadoch, keď výška plnenia závisela od znaleckého posudku alebo úvahy súdu, a to z hľadiska výsledku v zásade zhodne ako podľa doterajšej úpravy (uznesenie Ústavného súdu SR č. k. I. ÚS 56/2017-12, zo dňa 8. 2. 2017). V tejto súvislosti poukázal aj na nález Ústavného súdu SR zo dňa 4. 2. 2021 sp. zn. III. ÚS 475/2018. Odvolací súd uzavrel, že so zreteľom na uvedené o nároku na náhradu trov celého konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 2 v spojení s § 255 ods. 2 a § 262 ods. 1 CSP tak, že žalobcovi priznal proti žalovanej pomerný nárok na náhradu trov konania, vychádzajúc pritom z úspechu žalobcu určeného iba z nároku na priznanie náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia, keďže nárok na priznanie mimoriadneho zvýšenia tejto náhrady závisel od úvahy súdu, v rozsahu 62,49 % $[(46.566 \text{ eur} : 74.521 \text{ eur}) \times 100]$ a žalovanej v rozsahu 37,51 % $[(27.955 \text{ eur} : 74.521 \text{ eur}) \times 100]$; čistý úspech žalobcu tak predstavuje 24,98 % $(62,49 \% - 37,51 \%)$.

4. Proti rozsudku odvolacieho súdu do výroku o náhrade trov konania podal žalobca dovolanie (ďalej aj „dovolateľ“), ktoré odôvodnil ustanovením § 420 písm. f) CSP. Dovolateľ mal za to, že v konaní došlo k vade, ktorá mala za následok skutočnosť, že súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Navrhoval, aby dovolací súd zrušil rozhodnutie odvolacieho súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu považoval za nedostatočné a protirečivé. Uviedol, že odvolací súd v bode 36. odôvodnenia rozhodol o trovách konania v rozpore s tým, čo sám uviedol v bode 35., keď úspech žalobcu ustálil pomerne k úspechu žalovaného napriek tomu, že otázka výšky nároku závisela práve od znaleckého skúmania a úvahy súdu. Mal za to, že žalobca mal mať plný úspech vo veci, teda nárok na náhradu trov v rozsahu 100 %, pričom 100 % predstavuje výšku sumy, v ktorej žalobca uspel bez ďalšieho odrátania úspechu žalovaného. Dovolateľ teda namietal, že odvolací súd pomerovoval úspech vo veci nezohľadniac osobitný režim pre konania, ktorých výsledok závisí od

znaleckého dokazovania alebo úvahy súdu, napriek tomu, že aplikovateľnosť osobitného režimu sám konštatoval. V ďalšom dovolateľ namietal, že odvolací súd sa nevysporiadal s odvolacou argumentáciou žalobcu, vrátane tam uvedených rozhodnutí odvolacích súdov v podobných veciach, čím založil vadu podľa § 420 písm. f) CSP. Dovolateľ v tejto súvislosti poukázal na rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky (nález zo dňa 04. 02. 2021 sp. zn. III. ÚS 475/2018, sp. zn. IV. ÚS 652/2018). Uvedené rozhodnutia sú podľa jeho názoru plne aplikovateľné aj na prípady škody na zdraví, keď výška škody je v časti určovania sťaženia spoločenského uplatnenia určovaná znaleckým posudkom a úvahou súdu. Vo svetle uvedeného má mať dovolateľ nárok na plnú náhradu trov konania z prisúdenej sumy, teda bez odrátania časti, v ktorej uspel žalovaný.

5. Žalovaná sa k dovolaniu žalobcu nevyjadрила.

6. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie je dôvodné.

7. Dovolanie treba považovať za mimoriadny opravný prostriedok, ktorý má v systéme opravných prostriedkov civilného sporového konania osobitné postavenie. Dovolanie nie je „ďalším odvolaním“ a dovolací súd nesmie byť vnímaný (procesnými stranami ani samotným dovolacím súdom) ako tretia inštancia, v rámci konania ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie odvolacieho súdu. Otázka posúdenia, či sú alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí do výlučnej právomoci najvyššieho súdu (m. m. napr. IV. ÚS 35/02, II. ÚS 324/2010, III. ÚS 550/2012).

8. Podľa § 419 CSP proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné sú vymenované v § 420 a § 421 CSP. Ak teda zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu-ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, takéto rozhodnutie nemožno úspešne napadnúť dovolaním.

9. Podľa § 420 písm. f) CSP dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

10. Podľa § 431 CSP dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada.

11. Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (porovnaj § 428 CSP). Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa § 447 písm. f) CSP, je (procesnou) povinnosťou dovolateľa vysvetliť v dovolaní zákonu zodpovedajúcim spôsobom, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a v dovolaní náležite vymedziť dovolací dôvod (§ 420 CSP alebo § 421 CSP v spojení s § 431 ods. 1 CSP a § 432 ods. 1 CSP).

12. V prejednávacom prípade je predmetom dovolacieho prieskumu rozhodnutie odvolacieho súdu o nároku na náhradu trov konania. Rozhodovacia prax dovolacieho súdu sa už ustálila v závere, že za rozhodnutie, ktorým sa konanie pred odvolacím súdom o danej otázke končí, možno považovať aj rozhodnutie odvolacieho súdu, ktorým rozhodol o nároku na náhradu trov konania s konečnou platnosťou, preto je preskúmateľné v dovolacom konaní v zmysle § 420 CSP (I. ÚS 387/2019, I. ÚS 275/2018).

13. Z ustálenej judikatúry ústavného súdu vyplýva, že rozhodovanie o trovách konania je integrálnou súčasťou civilného sporového konania, a ako také spadá pod čl. 46 ods. 1 ústavy (ústavný zákon č.

460/1992 Zb. Ústava Slovenskej republiky v znení neskorších predpisov, ďalej len „ústava“), prostredníctvom ktorého sa zaručuje každému základné právo na súdnu ochranu. Všeobecný súd pri poskytovaní súdnej ochrany podľa čl. 46 ods. 1 ústavy môže postupom, ktorý nie je v súlade so zákonom (čl. 46 ods. 4 a čl. 51 ods. 1 ústavy), porušiť základné právo strany sporu na súdnu ochranu. Či je základné právo na súdnu ochranu naplnené reálnym obsahom (čl. 46 ods. 1 v spojení s čl. 46 ods. 4 ústavy), určuje zákonná úprava náhrady trov konania obsiahnutá v CSP (§ 255 a nasl.). Procesné predpisy, ktoré upravujú rozhodovanie o náhrade trov konania, preto treba vykladať v súlade s takto vymedzeným obsahom a účelom základného práva na súdnu ochranu.

14. Posudzujúc dovolanie podľa obsahu možno vyvodiť, že dovolateľ vyvodzujúci prípustnosť dovolania z ustanovenia § 420 písm. f) CSP namietal, že odvolací súd pri rozhodovaní o nároku na náhradu trov konania nezohľadnil osobitný režim posudzovania úspechu v konaní a nárokov na náhradu trov konania v prípadoch, keď výška plnenia závisí od znaleckého posudku alebo úvahy súdu. Uvedené namietal v súvislosti s nárokmi so sťažením spoločenského uplatnenia. Dovolateľ taktiež namietal, že odvolací súd na jeho odvoláciu argumentáciu neprihliadal a rozhodnutie o náhrade trov konania vôbec nebolo podrobené konfrontácii s jeho argumentami prezentovanými k tejto otázke.

15. Hlavnými znakmi, ktoré charakterizujú procesnú vadu uvedenú v § 420 písm. f) CSP, sú: a) zásah súdu do práva na spravodlivý proces a b) nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby svojou procesnou aktivitou uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia, a to v takej miere (intenzite), v dôsledku ktorej došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky (I. ÚS 26/94), v ktorom sa uplatnia všetky zásady súdneho rozhodovania v súlade so zákonmi a pri aplikácii ústavných princípov. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle citovaného ustanovenia treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zo zákonného, ale aj z ústavnoprávneho rámca a ktoré (porušenie) tak zároveň znamená aj porušenie ústavou zaručených procesných práv spojených so súdnou ochranou práva. Ide napr. o právo na verejné prejednanie veci za prítomnosti strany sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a na rozhodnutie o riadne uplatnenom nároku spojené so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutia spravodlivosti).

16. Z práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva povinnosť všeobecného súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a dôkaznými návrhmi strán (avšak) s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie vo veci (I. ÚS 46/05). Z uvedeného potom vyplýva, že k porušeniu práva na spravodlivý proces v zmysle ustanovenia § 420 písm. f) CSP môže dôjsť aj nepreskúmateľnosťou napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu (porov. I. ÚS 105/06, III. ÚS 330/2013, či 4Cdo/3/2019, 8Cdo/152/2018, bod 26, 5Cdo/57/2019, bod 9, 10) alebo prekvapivosťou rozhodnutia vtedy, keď odvolací súd vydá rozhodnutie, ktoré nebolo možné na základe zisteného skutkového stavu veci predvídať, čím bola účastníkovi odňatá možnosť právne a skutkovo argumentovať vo vzťahu k otázke, ktorá sa s ohľadom na právny názor odvolacieho súdu javila ako významná pre jeho rozhodnutie, či rôznymi závažnými deficitmi v dokazovaní (tzv. opomenutý dôkaz, deformovaný dôkaz, porušenie zásady voľného hodnotenia dôkazov a pod.).

17. Podľa § 387 ods. 3 veta druhá CSP odvolací súd sa musí v odôvodnení vysporiadať s podstatnými tvrdeniami uvedenými v odvolaní.

18. Aj v konaní na odvolacom súde treba dôsledne trvať na požiadavke úplnosti, výstižnosti a presvedčivosti odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu.

19. Súčasťou obsahu práva na spravodlivé súdne konanie je právo strany sporu na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne odpovie na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany (§ 387 ods. 3 CSP). Nerešpektovanie tohto kogentného ustanovenia zakladá prípustnosť a dôvodnosť dovolania (porov. sp. zn. 4Cdo/125/2019). Dodržiavanie povinnosti odôvodniť rozhodnutie má zaručiť transparentnosť a kontrolovateľnosť rozhodnutí súdov, a tak vylúčiť svojvôľu v tomto procese. V právnom štáte by nemali vzniknúť pochybnosti, či sa súd s určitou, druhou stranou výslovne prezentovanou otázkou zaoberal, či nie; odpoveď by mala byť zrejماً z odôvodnenia súdneho rozhodnutia.

20. Rovnako podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva platí, že judikatúra síce nevyžaduje, aby na každý argument strany, aj na taký, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný, bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia; ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Ruiz Torija proti Španielsku z 09. decembra 1994, séria A, č. 303 - A, s. 12, § 29, Hiro Balani proti Španielsku z 9. decembra 1994, séria A, č. 303 - B, Georgiadis proti Grécku z 29. mája 1997, Higgins proti Francúzsku z 19. februára 1998).

21. V posudzovanej veci odvolací súd rozhodol o nároku na náhradu trov konania tak, že žalobcovi priznal proti žalovanej nárok na náhradu trov konania v rozsahu 24,98 %, čo odôvodnil tým, že vychádzal z úspechu žalobcu určeného iba z nároku na priznanie náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia, keďže nárok na priznanie mimoriadneho zvýšenia sťaženia spoločenského uplatnenia závisel od úvahy súdu. Úspech žalobcu ustálil pomerne k úspechu žalovanej (62,49 % - 37,51 %).

22. Po preskúmaní veci dovolací súd dospel k záveru, že konanie na odvolacom súde je zaťažené vadou zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f) CSP. Tento nedostatok spočíva najmä v tom, že odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu je vnútorne protirečivé. Odôvodnenie rozhodnutia možno považovať za vnútorne rozporné, ak sa v rozhodnutí nachádzajú argumenty podporujúce určitý záver a súčasne protiargumenty proti tomuto záveru. V posudzovanom prípade odvolací súd v bode 35. odôvodnenia odkazoval na rozhodnutia ústavného súdu, z ktorých vyplynul záver o potrebe zohľadniť osobitný režim posudzovania úspechu v konaní a nárokov na náhradu trov v prípadoch, keď výška plnenia závisela od znaleckého posudku alebo úvahy súdu. Odvolací súd však následne v bode 36. úspech strán v konaní pomeroval, čo nekorešponduje s rozhodnutiami ústavného súdu, na ktoré sám poukazoval. Možno teda konštatovať, že odôvodnenie je vnútorne rozporné a pôsobí protirečivo, čo zakladá procesnú vadu zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f) CSP.

23. Ako ďalšiu vadu dovolateľ vytýkal odvolaciemu súdu, že sa nevysporiadal s jeho odvolacou argumentáciou uplatnenou vo vzťahu k trovám konania, nereflektoval na rozhodnutia odvolacích súdov v obdobných veciach, ako ani na judikatúru ústavného a najvyššieho súdu.

24. Dovolací súd dáva žalobcovi za pravdu, že aj napriek výslovnému príkazu v § 387 ods. 3 CSP vysporiadať sa s podstatnými tvrdeniami uvedenými v odvolaní, sa odvolací súd v odôvodnení rozhodnutia nevysporiadal s kľúčovými tvrdeniami žalobcu v odvolaní, a to ani vo všeobecnej rovine. Išlo o argumentáciu, v rámci ktorej žalobca v odvolaní oponoval tým, že žalobcu v predmetnej veci nemožno zaťažiť procesnou zodpovednosťou za výsledok determinovaný znaleckým dokazovaním či sudcovskou úvahou. Podľa žalobcu zásadu úspechu vo veci treba uplatniť aj na konania, v ktorých výška plnenia závisí od úvahy súdu alebo od znaleckého posudku. V týchto prípadoch nejde o procesne neúspešného žalobcu, ak mu bola priznaná aspoň časť žalobou uplatneného nároku. Priznanie plnej náhrady trov konania výlučne z prisúdenej sumy je v tomto prípade zdôvodniteľné cez interpretáciu pojmu „úspech vo veci“ (§ 255 CSP), keďže ten sa skúma čo do právneho základu, a nie do výšky priznaného nároku.

25. Bolo povinnosťou odvolacieho súdu vysporiadať sa s podstatnými tvrdeniami uvedenými v odvolaní žalobcu (§ 387 ods. 3 CSP). Keďže odvolací súd nezaujal k námietkam žalobcu žiadne konkrétne stanovisko, dovolaciemu súdu nezostalo prijať iný záver než ten, že došlo k zaťaženiu konania pred odvolacím súdom tvrdenou zmätočnosťou vadou podľa § 420 písm. f) CSP.

26. Jednotlivé zložky práva na náhradu škody, ktorými je vymedzený obsah náhrady škody, sa prejavujú ako samostatné čiastkové nároky; s touto samostatnosťou treba počítať aj pri rozhodovaní o trovách konania (R 28/1970). V danom prípade určenie výšky náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia záviselo od znaleckého posudku, preto je nevyhnutné žalobcu považovať v tejto časti za plne úspešného, ak mal plný úspech v spore čo do základu uplatneného nároku, preto na rozhodnutie o nároku na náhradu trov konania bolo potrebné aplikovať zásadu úspechu vyplývajúcu z § 255 ods. 1 CSP. Za základné sa považuje rozhodnutie o nároku, pričom výška je potom druhotná a nadväzujúca.

27. So zreteľom na uvedené dovolací súd uvádza, že konanie je postihnuté vadou zmätočnosti a zakladá tak prípustnosť i dôvodnosť podaného dovolania v prejednávanej veci.

28. Dovolací súd zrušil napadnuté rozhodnutie vo výroku a výroku o trovách konania v súlade s § 449 ods. 1 CSP a vec v rozsahu zrušenia vrátil odvolaciemu súdu na ďalšie konanie (§ 450 CSP).

29. Ak dovolací súd zruší rozhodnutie a ak vráti vec odvolaciemu súdu alebo súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, rozhodne tento súd o trovách pôvodného konania a o trovách dovolacieho konania (§ 453 ods. 3 CSP).

30. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.